

กระบวนการพัฒนาทักษะการจัดการเรียนรู้ในห้องเรียนแบบเรียนรวมเด็กพิเศษและเด็กปกติ
ของนักศึกษาวิทยาศาสตร์ทั่วไป และการศึกษาปฐมวัย
คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยกาฬสินธุ์

The Development of Learning Skills in Inclusive Education Classroom of Exceptional
and Ordinary Students Majoring in General Science, and Early Childhood,
Faculty of Education, Kalasin University

รัชดาพรรณ อินทสุขสันติ *

เยาวเรศ รัตนธาทอง **

ศักดิ์ชัย มหาอูตร ***

ภัทรพร ผลดี ****

บทคัดย่อ

การวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์ 1) เพื่อศึกษากระบวนการที่ใช้ในการพัฒนาทักษะการจัดการศึกษาแบบเรียนรวมเด็กพิเศษและเด็กปกติ 2) เพื่อศึกษาทักษะการจัดการศึกษาแบบเรียนรวมเด็กพิเศษและเด็กปกติและ 3) เพื่อศึกษาความพึงพอใจของนักศึกษาที่มีต่อการพัฒนาทักษะการจัดการศึกษาแบบเรียนรวมเด็กพิเศษและเด็กปกติ จำนวน 97 คน ซึ่งได้มาจากการเลือกแบบเจาะจงจากวิทยาศาสตร์ และการศึกษาปฐมวัย สังกัดคณะครุศาสตร์ เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยประกอบด้วย แบบทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียน แบบฝึกหัดการจัดทำแผนการศึกษาเฉพาะบุคคล 3 ชุด และแบบสัมภาษณ์ จากนั้น ข้อมูลที่เก็บรวบรวมได้นำมาทำการวิเคราะห์ด้วยสถิติ คือค่าเฉลี่ย ความถี่และร้อยละ

ผลการวิจัยครั้งนี้ สรุปได้ดังนี้

1. กระบวนการพัฒนาการเรียนรู้สามารถใช้ทฤษฎีของบลูม (Bloom's Taxonomy) ซึ่งกล่าวถึงการจำแนกการเรียนรู้ ดังนี้ ความรู้ที่เกิดจากความจำ ความเข้าใจ การประยุกต์ การวิเคราะห์ การสังเคราะห์ การประเมินค่า

2. นักศึกษาทำแบบทดสอบหลังเรียน มากกว่าทำแบบทดสอบก่อนเรียน นักศึกษาสามารถเขียนแผนการศึกษาเฉพาะบุคคลได้คะแนนมากที่สุด

3. นักศึกษามีความพึงพอใจต่อการพัฒนาทักษะการจัดการศึกษาแบบเรียนรวมเด็กพิเศษและเด็กในระดับมาก ข้อที่นักศึกษามีความคิดเห็นระดับมาก ถ้าพิจารณารายข้อ ได้แก่ เนื้อหาสาระและความเหมาะสมของกิจกรรมกับระยะเวลา รองลงมาคือทัศนคติเชิงบวกที่มีต่อเด็กพิเศษ หลังจากที่ได้รับรู้รายวิชาการศึกษาแบบเรียนรวม และการ

นำนโยบายการศึกษาแบบเรียนรวมไปปฏิบัติได้จริงเมื่อจบการศึกษา ส่วนข้อที่นักศึกษามีระดับความพึงพอใจต่ำที่สุดคือ องค์ความรู้ของอาจารย์ในการ อธิบาย แนะนำช่วยเหลือข้อสงสัยได้

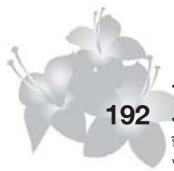
ABSTRACT

The purposes of this research were to study 1) the process of classroom management development of exceptional and ordinary students, 2) the skills of inclusive classroom management for exceptional and ordinary students and 3) the students' satisfaction towards the development of inclusive classroom management of exceptional and ordinary students. The total sample was 97 students majoring in Science and Early Childhood Education from the Faculty of Education, Kalasin University using purposive sampling technique. The research instruments were pre-test and post-test, three different exercises of individual lesson plans, and interviews. Mean, frequency, and percentage were used for data analysis.

The research results were as follows:

1) The learning process could be developed through Bloom's Taxonomy consisting of Knowledge, Comprehension, Application, Analysis, Synthesis, and Evaluation.

2) The students' scores from the post-test were higher than those from the pre-test.

The students could create their individual lesson plans which received the highest scores in the third time of the experiment.

3) The level of students' satisfaction towards classroom management development was at a high level. The students showed their high level of satisfaction rated from the highest to the lowest were the appropriate of content and time period in conducting learning activities, the positive attitudes towards exceptional and ordinary students after taking the inclusive education course and the application of inclusive education policy to their real life after graduation. The lowest level of students' satisfaction was the teacher's knowledge and skills in transferring in classroom management.

คำสำคัญ : ทักษะการจัดการเรียนรู้ในห้องเรียน
แบบเรียนรวม, การศึกษาแบบเรียนรวม,
เด็กพิเศษ

Keywords : *Inclusive Education Management Skills, Inclusive Education, Exceptional Students*

บทนำ

การจัดการศึกษาในประเทศไทยในปัจจุบันอยู่ในยุคของการปฏิรูปการศึกษา มีการเปลี่ยนแปลงและพัฒนามากขึ้นอย่างรวดเร็ว มีสิทธิทางการศึกษาอย่างเท่าเทียม ทุกคนมีสิทธิได้ศึกษาเล่าเรียนในเด็ก ผู้ใหญ่ หรือคนพิการ ในปัจจุบันมีรูปแบบการจัดการศึกษาที่แตกต่างไปจากอดีตตามพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2545 มาตราที่ 10 วรรคสองกำหนดว่า “การจัดการศึกษาสำหรับบุคคลที่มีความบกพร่องทางร่างกาย จิตใจ สติปัญญา อารมณ์ สังคม การสื่อสารและการเรียนรู้หรือมีร่างกายพิการหรือทุพพลภาพหรือบุคคลไม่สามารถพึ่งตนเองได้หรือไม่มีผู้ดูแลหรือด้อยโอกาส ต้องจัดให้บุคคลดังกล่าวมีสิทธิและโอกาสได้รับการศึกษาขั้นพื้นฐานเป็นพิเศษ” วรรคสาม “การจัดการศึกษาสำหรับคนพิการในวรรคสองให้จัดตั้งแต่แรกเกิดหรือพบความพิการโดยไม่เสียค่าใช้จ่ายและให้บุคคลดังกล่าวมีสิทธิได้รับสิ่งอำนวยความสะดวก สื่อบริการ และความช่วยเหลืออื่นใดทางการศึกษาตามหลักเกณฑ์และ

วิธีการที่กำหนดในกระทรวง” มาตรา8(2) ให้สังคมมีส่วนร่วมในการจัดการศึกษา มาตรา 9(2) ให้มีการกระจายอำนาจสู่เขตพื้นที่การศึกษา สถานศึกษา และองค์กรปกครองท้องถิ่น นอกจากนี้มาตรา 9(3) กล่าวว่า “มีการกำหนดมาตรฐานการศึกษาและจัดระบบประกันคุณภาพการศึกษาทุกระดับและประเภทการศึกษา” มาตราที่22 กล่าวว่า “การจัดการศึกษาต้องยึดหลักผู้เรียนทุกคนมีความสามารถเรียนรู้และพัฒนาตนเองได้” การจัดบริการด้านการศึกษาจะคำนึงถึงเด็กที่มีความต้องการจำเป็นพิเศษทุกประเภท คือ เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน เด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา เด็กที่มีความบกพร่องทางการเห็น เด็กที่มีความบกพร่องทางร่างกายและสุขภาพ เด็กที่มีปัญหาทางพฤติกรรม เด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ เด็กสมาธิสั้น เด็กที่มีความบกพร่องทางการสื่อความหมาย เด็กที่มีความพิการซ้ำซ้อน เด็กที่มีความสามารถพิเศษ และเด็กออทิสติก โดยเน้นการจัดการเรียนร่วมตามพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติพุทธศักราช 2542 (กระทรวงศึกษาธิการ. 2542 : 7)

กระทรวงศึกษาธิการกำหนดให้ปีการศึกษา 2542 เป็นปีการศึกษาเพื่อเด็กที่มีความต้องการพิเศษโดยมีนโยบายว่า “เด็กที่มีความต้องการพิเศษที่ยากเรียนต้องได้เรียน” นอกจากนี้ในปี 2543 ได้มีนโยบายและเจตนารมณ์ที่จะขยายโอกาสทางการศึกษาและบริหารการศึกษาสำหรับเด็กที่มีความต้องการพิเศษให้ทั่วถึงและมีคุณภาพเป็นไปอย่างต่อเนื่อง โดยมติคณะกรรมการการปฏิรูปการศึกษาเพื่อเด็กที่มีความต้องการพิเศษ ผู้ด้อยโอกาสและผู้มีความสามารถพิเศษ ได้มีนโยบายว่า “เด็กที่มีความต้องการพิเศษที่ยากเรียนต้องได้เรียน โดยได้รับพัฒนาคุณภาพชีวิตเพื่อพัฒนาตนเองและสังคม (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐานแห่งชาติ กระทรวงศึกษาธิการ. 2545) จากสารดังกล่าวจะเห็นได้ว่า การปฏิรูปการศึกษาแบบใหม่ คือ การกำหนดสิทธิและโอกาสที่เท่าเทียมกันในการรับการศึกษาขั้นพื้นฐานของผู้เรียนทุกกลุ่มเป้าหมาย การเปิดโอกาสให้บุคคลและครอบครัว และชุมชนมีสิทธิเสรีภาพและมีส่วนร่วมในการจัดการศึกษาของรัฐเพื่อพัฒนากระบวนการเรียนรู้ของเด็กทุกประเภท

จากข้อกำหนดในพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติได้เป็นแรงผลักดันสำคัญที่ส่งผลให้หน่วยงานที่เกี่ยวข้องเข้ามามีบทบาทเกี่ยวกับการศึกษาของคนพิการ

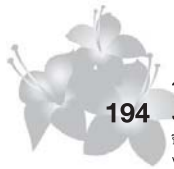
มากขึ้น สำนักงานคณะกรรมการขั้นพื้นฐานเป็นอีกหน่วยงานหนึ่งได้ดำเนินการจัดการศึกษาพิเศษมาอย่างต่อเนื่องเป็นโอกาสให้แก่เด็กพิการทุกคนได้รับการศึกษาอย่างทั่วถึง และมีคุณภาพโดยดำเนินการตามโครงการพัฒนารูปแบบการจัดการศึกษาสำหรับเด็กที่มีมีความต้องการพิเศษได้รับการเรียนร่วมในโรงเรียนจึงนับเป็นก้าวสำคัญของการปฏิรูปการศึกษาของประเทศไทย (ดารุณี อุทัยรัตนกิจ. 2543 : 53-58) โดยต้องตั้งอยู่บนพื้นฐานของความเชื่อว่า “เด็กที่มีความต้องการพิเศษทุกคนสามารถเรียนรู้และพัฒนาได้ถ้าได้รับโอกาสในการเรียนรู้ที่เหมาะสมกับความต้องการของแต่ละบุคคล” ส่งผลให้โรงเรียนต่าง ๆ ในประเทศไทยเปิดโอกาสรับเด็กที่มีความต้องการพิเศษเข้าเรียนร่วมในโรงเรียนเป็นจำนวนมากขึ้น (ระริน สุรวัฒนานันท์. 2542 : 26) มีความสอดคล้องกับผลการศึกษาวิจัยว่า การจัดการเรียนร่วมที่มีประสิทธิภาพนำไปสู่การพัฒนาศักยภาพสูงสุดของเด็กที่มีความต้องการพิเศษ (กองทุนรัฐวัฒนต้นมณีเพื่อคนออทิสติก. 2548 : 88) แนวทางการจัดการศึกษาสำหรับเด็กพิเศษที่สำคัญคือจะต้องให้โอกาสเด็กที่มีความต้องการพิเศษได้เรียนร่วมและเรียนรวมกับคนปกติในโรงเรียนปกติและดำรงชีวิตอยู่ในชุมชนร่วมกับผู้อื่นโดยไม่มีความแตกต่าง

การจัดการศึกษาสำหรับเด็กที่มีความต้องการพิเศษ ตั้งอยู่บนพื้นฐานความเชื่อว่า เด็กที่มีความต้องการพิเศษสามารถเรียนรู้และพัฒนาได้ถ้าได้รับโอกาสในการเรียนรู้ที่เหมาะสมของแต่ละบุคคล แนวทางการจัดการศึกษาสำหรับเด็กที่มีความต้องการพิเศษที่สำคัญ คือการให้โอกาสเด็กทุกคนที่มีความต้องการพิเศษได้เรียนรวมกับคนอื่นและดำรงชีวิตอยู่ในชุมชนร่วมกับบุคคลอื่น ๆ การจัดการเรียนร่วมในโรงเรียนจึงนับเป็นก้าวสำคัญของการปฏิรูปการศึกษาของประเทศไทย (ดารุณี อุทัยรัตนกิจและคณะ. 2546 : 58) ในการจัดการเรียนร่วมนั้น เด็กที่มีความต้องการพิเศษที่เข้าเรียนรวมส่วนใหญ่ในห้องเรียนรวมกันกับเพื่อนปกติ แต่ไม่ได้หมายความว่าเด็กทุกคนจะได้เรียนหลักสูตรเดียวกัน แต่เด็กเรียนรวมกันด้วยการปรับหลักสูตรให้ตอบสนองความต้องการเฉพาะคน เพื่อให้ทุกคนได้รับการศึกษาตามความต้องการเฉพาะคนและเพื่อให้ทุกคนได้รับการศึกษาตามความต้องการและความจำเป็นของแต่ละคน (Stainback & Stainback. 1992 : 45-47) เนื่องจากผลการศึกษาวิจัยในต่างประเทศยืนยันว่า การศึกษา

แบบเรียนร่วมนั้นให้ประโยชน์ทั้งด้านวิชาการและสังคมสำหรับเด็กที่มีความต้องการพิเศษ (Baker, Wang & Walberg. 1994 : 33-35) ดังนั้นการจัดการศึกษาแบบเรียนรวมจึงมีความจำเป็นไม่ว่าจะเป็นระดับอนุบาล ประถมศึกษา มัธยมศึกษาและอุดมศึกษา เพื่อเป็นการนำเด็กไปพัฒนาได้อย่างเต็มศักยภาพของแต่ละบุคคล

การจัดการศึกษาแบบเรียนรวมในประเทศไทยค่อนข้างใหม่ และเพิ่งจะได้รับความสนใจในวงการศึกษามากในช่วงการปฏิรูปการศึกษา โดยเฉพาะหลังจากการประกาศใช้พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 ดังนั้นการจัดการเรียนร่วมนับเชื่อมโยงกับความเคลื่อนไหวในการปฏิรูปการศึกษา ในปัจจุบันเด็กที่มีความต้องการพิเศษที่มีความพิการอยู่ประมาณร้อยละ 10-15 ของเด็กวัยเรียนยังขาดโอกาสทางการศึกษา รัฐสามารถจัดให้เรียนได้เพียงร้อยละ 5.43 เท่านั้น (สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ. 2547) การสนับสนุนด้วยพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ จึงเป็นแรงสนับสนุนที่ทำให้โรงเรียนต่างๆ ในประเทศไทยต้องรับเด็กพิเศษเข้าเรียนร่วมกับเด็กปกติจำนวนมากขึ้น ทั้งนี้ตั้งแต่ระดับอนุบาล แต่โรงเรียนเหล่านี้ยังขาดการเตรียมความพร้อม ทั้งด้านระบบการจัดบุคลากรและแหล่งสนับสนุนการจัดการเรียนการสอน (ระริน สุรวัฒนานันท์. 2542, อุบล เล่นวารี. 2542, ดารุณี อุทัยรัตนกิจ และคณะ. 2546)

จากความคาดหวังของสังคม บุคลากรทางการศึกษาจะต้องมีบทบาทในการช่วยเหลือและดูแลเด็กพิเศษเป็นอย่างมาก ครูจะต้องเป็นผู้มีความรู้ ครูที่ใจดี มีเหตุผล พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวรัชกาลปัจจุบัน ท่านได้พระราชทานพระราชดำริเกี่ยวกับครูไว้ว่า “ครูเป็นผู้ที่มีความสำคัญอย่างยิ่งต่อการพัฒนาสติปัญญาของเยาวชนในชาติ ครูเป็นบุคคลที่สำคัญและมีความหมายมากต่อกระบวนการให้การศึกษาเพราะถ้าปราศจากครูผู้สอน การศึกษาหาความรู้ของเยาวชน จะมีความยากลำบากขึ้น ต้องใช้เวลานานมากในการเรียนรู้ แต่ถ้าได้ครูผู้สอนที่ตั้งใจ และมีความรู้ดี มีวิธีถ่ายทอดที่เหมาะสมย่อมจะช่วยให้บรรลุเป้าหมายได้สะดวกรวดเร็วและง่ายขึ้น” ซึ่งแนวพระราชบัญญัตินี้สอดคล้องกับมาตราสี่ ในพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ ที่ให้ความหมายของครูว่า “ครูเป็นบุคลากรวิชาชีพ ซึ่งทำหน้าที่หลักทางศึกษาด้านการเรียนการสอนและ

ส่งเสริมวิธีการเรียนรู้ด้วยวิธีต่าง ๆ ในสถานศึกษาทั้งของรัฐและเอกชน”

การศึกษาในระดับอุดมศึกษา เป็นการศึกษาที่ส่งเสริมให้ผู้เรียนได้พัฒนาความรู้ ความสามารถในการ (ต่าง ๆ) ในระดับสูงขึ้นโดยเฉพาะการประยุกต์ทฤษฎีไปในทางปฏิบัติ การริเริ่มการพัฒนาทั้งวิชาการและวิชาชีพครู การสร้างสรรค์และการเผยแพร่ความรู้ แผนการศึกษาแห่งชาติ ฉบับปรับปรุง (พ.ศ. 2552-2559) จึงได้กำหนดวัตถุประสงค์ของแผน 3 ประการคือ “1) เพื่อพัฒนาคนอย่างรอบด้านและสมดุลเพื่อเป็นรากฐานหลักของการพัฒนา 2) เพื่อสร้างสรรค์สังคมไทยให้เป็นสังคมคุณธรรม ภูมิปัญญาและการเรียนรู้ 3) เพื่อพัฒนาสภาพแวดล้อมของสังคมเพื่อเป็นฐานในการพัฒนาคนและสร้างสังคมด้านวัฒนธรรม ภูมิปัญญาและการเรียนรู้ การพัฒนาประเทศด้านเศรษฐกิจสังคม การเมือง การปกครอง วัฒนธรรม สิ่งแวดล้อม วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี ให้ยึดหลักปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง ยึดทางสายกลางอยู่บนพื้นฐานของความสมดุลและพอดี รู้จักประมาณ อย่างมีเหตุผลมีความรอบรู้เท่าทันโลก” เมื่อนักศึกษาวิชาชีพครูเรียนรู้กระบวนการนี้ จะสามารถนำไปถ่ายทอดแก่ผู้เรียนไม่ว่าจะเป็นเด็กปกติหรือเด็กพิเศษได้

ปัญหาของนักศึกษาวิชาชีพครูเมื่อจบการศึกษา ระดับอุดมศึกษาไปแล้วจะต้องเป็นครูผู้สอนจึงนับเป็นประเด็นเร่งด่วนที่ทุกภาคส่วนต้องประสานพลังในการแก้ไข และต้องดำเนินการอย่างจริงจัง รอบคอบ โดยเฉพาะมหาวิทยาลัยที่ผลิตครูควรจะต้องพิจารณาและให้ความสำคัญอย่างต่อเนื่อง ทั้งคุณธรรม จริยธรรม จรรยาบรรณในความเป็นครูของนักศึกษา อีกทั้งแนวทางในการแก้ไขปัญหาทั้งหมดต้องพิจารณาในลักษณะองค์รวมตั้งแต่เป็นนักศึกษา แนวทางของมหาวิทยาลัยควรมุ่งเน้นทิศทางการผลิตครูในอนาคต ที่มีประสิทธิภาพเพื่อสร้างความเชื่อมั่นว่าการผลิตครูจากสถาบันอุดมศึกษาครูจะต้องมีศักยภาพดีเพียงพอในการช่วยเหลือเด็กพิเศษและเด็กปกติในชั้นเรียนรวมได้อย่างทั่วถึงเพื่อให้การจัดการเรียนการสอนห้องเรียนรวมที่มีเด็กพิเศษและเด็กปกติเรียนด้วยกัน นักศึกษาควรเรียนรู้ทักษะการจัดการในชั้นเรียนเพื่อเป็นประโยชน์ต่อการส่งเสริมและพัฒนา คุณภาพชีวิตเด็กพิเศษทุกระดับให้เป็นไปอย่างทั่วถึง และเป็นธรรมคล้ายกับสอนเด็กปกติทั่วไป ให้สอดคล้องตามพระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิต พ.ศ.2550

และที่แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ.2546 โดยเป็นการศึกษาในมิติต่าง ๆ เช่นบรรยากาศการเรียนรู้ สื่อการสอน บุคลากรที่เกี่ยวข้อง เงินอุดหนุนจากรัฐบาล รูปแบบการเรียนการสอนที่เอื้อต่อเด็กพิเศษ การประสานงานกับผู้ปกครอง การจัดการบริการของโรงเรียน การรายงานผล และอื่น ๆ ทั้งนี้ การศึกษาดังกล่าวจะเป็นแนวทางที่เหมาะสมในการเรียนการสอน รวมถึง การปฏิบัติอย่างเป็นรูปธรรม เพื่อให้เด็กพิเศษทุกประเภทความพิการและทุกระดับพื้นที่สามารถ เข้าถึงและใช้ประโยชน์จากสิทธิอย่างเสมอภาคและเท่าเทียมกับเด็กปกติและเพื่อให้เกิดกระบวนการพัฒนาทักษะการจัดการเรียนรู้ในห้องเรียนแบบเรียนรวมเด็กพิเศษ และเด็กปกติของนักศึกษาคณะครุศาสตร์ต่อไป

วัตถุประสงค์

1. เพื่อศึกษากระบวนการที่ใช้ในการพัฒนาทักษะการจัดการศึกษาแบบเรียนรวมเด็กพิเศษและเด็กปกติ
2. เพื่อศึกษาทักษะการจัดการศึกษาแบบเรียนรวมเด็กพิเศษและเด็กปกติที่สามารถติดตามและทำได้ด้วยตนเอง
3. เพื่อศึกษาความพึงพอใจของนักศึกษาที่มีต่อการพัฒนาทักษะการจัดการศึกษาแบบเรียนรวมเด็กพิเศษและเด็กปกติ

วิธีการดำเนินงานวิจัย

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรได้แก่ นักศึกษาชั้นปีที่ 3 และ นักศึกษาชั้นปีที่ 4 ในภาคเรียนที่ 2 การศึกษา 2558 คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยกาฬสินธุ์ จำนวนทั้งสิ้น 1,302 คน

กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ นักศึกษาชั้นปีที่ 3 ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2558 มหาวิทยาลัภสินธุ์ จำนวน 97 คน ซึ่งได้มาแบบเจาะจง (Purposive Sampling) จาก(วิทยาศาสตร์ทั่วไปจำนวน 67 คน และ (การศึกษาปฐมวัย 30 คน สังกัดคณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยกาฬสินธุ์

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้ เครื่องมือที่ใช้เป็นชุดฝึกทักษะ แบ่งออกเป็น 5 ครั้ง คณะผู้วิจัยได้ดำเนินการสร้างและพัฒนาเครื่องมือ ซึ่งประกอบด้วย แบบทดสอบก่อนเรียน และแบบทดสอบหลังเรียน, แบบทดสอบการเขียนแผนการศึกษาเฉพาะบุคคล, และแบบสัมภาษณ์ รายละเอียดดังนี้

1. แบบทดสอบก่อนเรียนและแบบทดสอบหลังเรียน เพื่อวัดและประเมิน ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับ

ประเภทของเด็กพิเศษ แนวทางในการจัดการเรียนในห้องเรียนแบบเรียนรวม และกายอุปกรณ์ที่สำคัญสำหรับห้องเรียนแบบเรียนรวม จำนวน 30 ข้อ มี 5 ตัวเลือก เวลาทำ 1 ชั่วโมง

2. แบบประเมินการเขียนแผนการศึกษาเฉพาะบุคคล (IEP: Individualized Education Program) เพื่อประเมินกระบวนการพัฒนาทักษะการจัดการเรียนรู้ในห้องเรียนแบบเรียนรวมเด็กพิเศษและเด็กปกติ จากการดูวิดีโอทัศนกรณศึกษาที่กำหนดให้ แล้วพุดคุยซักถามถึงความสำคัญ เครื่องมือ กระบวนการที่ช่วยเหลือเด็กพิเศษในชั้นเรียน บุคคลที่เกี่ยวข้อง อุปกรณ์ที่ใช้สำหรับเด็กพิเศษ จากนั้นวางแผนการศึกษาเฉพาะบุคคลเป็นกลุ่มใหญ่ แล้วให้ออกมานำเสนอเป็นบทบาทสมมติ และร่วมกันสรุปอภิปรายในชั้นเรียน ลักษณะแบบทดสอบเป็นกรณีศึกษาของเด็ก 3 ประเภท ดังนี้

2.1 แบบประเมินการเขียนแผนการศึกษาเฉพาะบุคคล กรณีศึกษาเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้

2.2 แบบประเมินการเขียนแผนการศึกษาเฉพาะบุคคล กรณีศึกษาเด็กที่มีความบกพร่องทางร่างกาย การเคลื่อนไหว หรือสุขภาพ

2.3 แบบประเมินการเขียนแผนการศึกษาเฉพาะบุคคล กรณีศึกษาเด็กออทิสติก

3. แบบสัมภาษณ์ ลักษณะแบบสัมภาษณ์ มี 3 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของกลุ่มเป้าหมาย

ตอนที่ 2 ความพึงพอใจของนักศึกษาที่มีต่อการพัฒนาทักษะการจัดการศึกษาแบบเรียนรวมเด็กพิเศษและเด็กปกติ

ตอนที่ 3 ข้อเสนอแนะ

การเก็บรวบรวมข้อมูล

กระบวนการพัฒนาทักษะการจัดการเรียนรู้ในห้องเรียนแบบเรียนรวมเด็กพิเศษและเด็กปกติ 5 ครั้ง เพื่อให้ นักศึกษาสามารถจัดการเรียนรู้ได้ด้วยตนเอง นอกจากนี้คณะผู้วิจัยได้ศึกษาเวลาในการตั้งโจทย์วิจัยเพื่อเปรียบเทียบผลการฝึกทักษะการจัดการเรียนรู้ในห้องเรียนแบบเรียนรวมเด็กพิเศษและเด็กปกติ แต่ละ(การเก็บรวบรวมข้อมูลตามลำดับขั้นตอนดังต่อไปนี้

1. นัดหมายและแจ้งรายละเอียด วัน เวลา สถานที่ ที่นักศึกษา(วิทยาศาสตร์และ(การศึกษาปฐมวัย ที่เข้าร่วมกระบวนการพัฒนาทักษะการจัดการเรียนรู้ในห้องเรียนแบบเรียนรวมเด็กพิเศษและเด็กปกติ

2. สร้างเครื่องมือวิจัย (ชุดฝึกทักษะการตั้งโจทย์วิจัย)

3. ให้ผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือวิจัย

4. ทดลองหาประสิทธิภาพชุดฝึกทักษะการจัดการเรียนรู้ในห้องเรียนแบบเรียนรวมเด็กพิเศษและเด็กปกติ

5. ชี้แจงนักศึกษาทั้งหมดที่เข้าร่วมพัฒนาทักษะการจัดการเรียนรู้ในห้องเรียนแบบเรียนรวมเด็กพิเศษและเด็กปกติ

6. ให้ความรู้เกี่ยวกับการจัดการเรียนรู้ในห้องเรียนแบบเรียนรวมเด็กพิเศษและเด็กปกติ

7. ครั้งที่ 1 (วันที่ 14 มกราคม 2559) โดยประชุมชี้แจง ให้ความรู้ กระบวนการและหลักการจัดการเกี่ยวกับการทำวิจัยการจัดการเรียนรู้ในห้องเรียนแบบเรียนรวมเด็กพิเศษและเด็กปกติ จากนั้นทำแบบทดสอบก่อนเรียน

8. เก็บข้อมูลครั้งที่ 2 (วันที่ 28 มกราคม 2559) ฝึกปฏิบัติการเขียนแผนการศึกษาเฉพาะบุคคล (IEP) 3 ชุด เป็นงานเดี่ยว รายกลุ่มเล็กและกลุ่มใหญ่

9. เก็บข้อมูลครั้งที่ 3 (วันที่ 25 กุมภาพันธ์ 2559) โดยฝึกปฏิบัติแผนการสอนเฉพาะบุคคล (IIP)

10. เก็บข้อมูลครั้งที่ 4 (วันที่ 11 มีนาคม 2559) นำเสนอการเขียนแผนการศึกษาเฉพาะบุคคล (IEP) และแผนการสอนเฉพาะบุคคล (IIP)

11. เก็บข้อมูลครั้งที่ 5 (วันที่ 21 มีนาคม 2559) โดยทดสอบหลังเรียน และทำแบบสัมภาษณ์ กระบวนการพัฒนาทักษะการจัดการเรียนรู้ในห้องเรียนแบบเรียนรวม

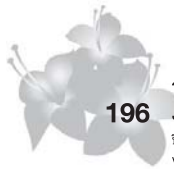
12. เข้าร่วมนำเสนอรายงานความก้าวหน้าของงานวิจัย (28-29 พฤษภาคม 2559)

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. ก่อนที่จะวิเคราะห์ข้อมูล คณะผู้วิจัยได้ตรวจสอบความถูกต้องและความสมบูรณ์ของข้อมูล ในการเก็บรวบรวมข้อมูลทั้ง 5 ครั้ง

2. วิเคราะห์ความสามารถในการทำแบบทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียน ความสามารถในการเขียนแผนการศึกษาเฉพาะบุคคล และวิเคราะห์จากแบบสัมภาษณ์จำแนกตาม(โดยใช้ร้อยละ

3. วิเคราะห์ความพึงพอใจของนักศึกษา ที่มีต่อการพัฒนาทักษะการจัดการศึกษาแบบเรียนรวมเด็กพิเศษและเด็กปกติ โดยใช้ ร้อยละและคะแนนเฉลี่ย

สรุปผล

1. ผลการศึกษาพัฒนาทักษะการจัดการเรียนรู้ในห้องเรียนแบบเรียนรวมสำหรับเด็กพิเศษและเด็กปกติ ผู้เรียนได้ศึกษาค้นคว้ากระบวนการในการหาความรู้เพื่อให้เข้าใจถึงธรรมชาติของสมองจะได้มีความคงทน ข้อสำคัญคือจะได้พัฒนากระบวนการเรียนรู้ได้ โดยใช้ทฤษฎีของบลูม (Bloom's Taxonomy) กล่าวถึงการจำแนกการเรียนรู้ระดับต่ำสุดไปถึงระดับสูงสุด ดังนี้ ความรู้ที่เกิดจากความจำ (Knowledge) ความเข้าใจ (Comprehend) การประยุกต์ (Application) การวิเคราะห์ (Analysis) การสังเคราะห์ (Synthesis) การประเมินค่า (Evaluation)

2. นักศึกษาทำแบบทดสอบหลังเรียน คิดเป็นร้อยละ 71.56 ซึ่งมากกว่าทำแบบทดสอบ ก่อนเรียน คิดเป็นร้อยละ 32.33 นักศึกษาสามารถเขียนแผนการศึกษาเฉพาะบุคคลได้คะแนนมากที่สุดในครั้งที่ 3 คิดเป็นร้อยละ 92.3 ในครั้งที่ 2 คิดเป็นร้อยละ 72.28 และได้คะแนนน้อยสุดคือครั้งที่ 1 คิดเป็นร้อยละ 55.62 ตามลำดับ

3. ความพึงพอใจของนักศึกษาที่มีต่อการพัฒนาทักษะการจัดการศึกษาแบบเรียนรวมเด็กพิเศษและเด็กปกติ นักศึกษาส่วนใหญ่มีอายุระหว่าง 22-23 ปี คิดเป็นร้อยละ 62.88 รองลงมาได้แก่ อายุ 20-21 ปี คิดเป็นร้อยละ 35.51 และอายุระหว่าง 24 ปีขึ้นไป คิดเป็นร้อยละ 2.06 ส่วนกลุ่มอายุ 18-19 ปี คิดเป็นร้อยละ 0 นักศึกษาส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง ร้อยละ 81.44 และเป็นเพศชาย ร้อยละ 17.55 ตามลำดับ นักศึกษามีสถานภาพโสดทั้งหมด คิดเป็นร้อยละ 100 สถานภาพทางการศึกษาของนักศึกษาส่วนใหญ่ คือ มัธยมศึกษาตอนปลาย คิดเป็นร้อยละ 97.93 และสำเร็จการศึกษา ปวช. หรืออนุปริญญา คิดเป็นร้อยละ 2.06 โดยภาพรวม มีระดับความคิดเห็นอยู่ในระดับมาก ค่าเฉลี่ย 3.96 เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า ทุกข้อมีความเห็นในระดับมาก ข้อที่นักศึกษามีความคิดเห็นในระดับมาก 3 ข้อแรก คือ เนื้อหาสาระและกิจกรรมที่ดำเนินการแต่ละครั้งมีความเหมาะสมกับระยะเวลา ค่าเฉลี่ย 4.14 รองลงมานักศึกษามีทัศนคติเชิงบวกกับเด็กพิเศษมากขึ้นหลังจากที่เรียนรู้รายวิชาการศึกษาแบบเรียนรวม ค่าเฉลี่ย 4.13 และ นักศึกษาสามารถนำนโยบายการศึกษาแบบเรียนรวมไปปฏิบัติได้จริง เมื่อจบการศึกษา ค่าเฉลี่ย 4.10 ส่วนข้อที่นักศึกษามีความเห็นต่ำที่สุด คือ อาจารย์มีองค์ความรู้อธิบายได้ตรงประเด็น แนะนำช่วยเหลือข้อสงสัยได้ ค่าเฉลี่ย 3.64

อภิปรายผล

1. เมื่อพิจารณาการทำแบบทดสอบก่อนเรียน และหลังเรียน พบว่าค่าคะแนนเฉลี่ยแบบทดสอบหลังเรียน คิดเป็นร้อยละ 71.56 ค่าเฉลี่ย 21.47 มีค่าสูงกว่าคะแนนแบบทดสอบก่อนเรียน คิดเป็นร้อยละ 32.33 ค่าเฉลี่ย 9.67 ในขณะที่วัดและประเมินผลก่อนเรียน พบว่า นักศึกษาส่วนใหญ่ได้คะแนนไม่ถึงร้อยละ 50 แสดงให้เห็นชัดเจนว่า นักศึกษาขาดความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับความหมาย ประเภท การดูแลเด็กพิเศษในชั้นเรียนรวม แต่เมื่อทำการเรียนการสอนและฝึกปฏิบัติจำนวน 5 ครั้ง ทำให้นักศึกษาสามารถเรียนรู้และเข้าใจเกี่ยวกับความหมายของเด็กพิเศษ ความรู้ ความเข้าใจในการจัดชั้นเรียนได้มากขึ้น ผลการวิเคราะห์ข้อมูลสอดคล้องกับทฤษฎีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน (Academic Achievement) ทิพวรรณ กมลพัฒนานันท์ (2543) ได้อ้างถึง กรมวิชาการ ที่ให้ความหมายของผลสัมฤทธิ์ (Achievement) หรือ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน (Academic Achievement) ว่าหมายถึงคุณลักษณะและความสามารถของบุคคลอันเกิดจากการเรียนการสอน เป็นการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมและประสบการณ์การเรียนรู้ที่เกิดจากการฝึกอบรมหรือจากการสอน วิธีการที่คณะผู้วิจัยได้ใช้ในการจัดการเรียนรู้ในห้องเรียนแบบเรียนรวมเด็กพิเศษและเด็กปกติของนักศึกษาประกอบไปด้วย 12 ขั้นตอน ได้แก่ ขั้นที่ 1 ศึกษากระบวนการทำวิจัยและเครื่องมือ ขั้นที่ 2 นัดหมายพบนักศึกษาครั้งที่ 1 และทำแบบทดสอบก่อนเรียน ขั้นที่ 3 รับผลการตรวจให้คะแนนและข้อเสนอแนะจากอาจารย์ขั้นที่ 4 ศึกษากระบวนการและจัดทำแผนการศึกษาเฉพาะบุคคล กรณีที่ 1 ขั้นที่ 5 รับผลการตรวจให้คะแนนและข้อเสนอแนะจากอาจารย์, ขั้นที่ 6 ศึกษากระบวนการและจัดทำแผนการศึกษาเฉพาะบุคคล กรณีที่ 2, ขั้นที่ 7 รับข้อเสนอแนะจากเพื่อนและอาจารย์ ก่อนตรวจและให้คะแนน, ขั้นที่ 8 ศึกษากระบวนการและจัดทำแผนการศึกษาเฉพาะบุคคลกรณีที่ 3, ขั้นที่ 9 รับผลการตรวจให้คะแนนและข้อเสนอแนะจากอาจารย์, ขั้นที่ 10 ทำแบบทดสอบหลังเรียนและทำแบบสัมภาษณ์, ขั้นที่ 11 สรุปผลคะแนน, ขั้นที่ 12 รับข้อเสนอแนะจากอาจารย์และเพื่อนในห้องเรียน โดยใช้เวลาในการเก็บรวบรวมข้อมูลจำนวน 5 ครั้ง

2. นักศึกษาสามารถเขียนแผนการศึกษาเฉพาะบุคคลได้คะแนนมากที่สุดในครั้งที่ 3 คิดเป็นร้อยละ 92.3 ในครั้งที่ 2 คิดเป็นร้อยละ 72.28 และได้คะแนนน้อยสุดคือครั้งที่ 1 คิดเป็นร้อยละ 55.62 ตามลำดับจะเห็นได้ว่าการเขียนแผนการศึกษาเฉพาะบุคคลในครั้งที่ 3 มีคะแนนมาก

ขึ้น รองลงมาคือครั้งที่ 2 และครั้งที่ 1 ตามลำดับ (เกรียงไกร คล้ายกล้า. 2551) นอกจากนี้อาจเป็นเพราะก่อนส่งงานนักศึกษาได้ปรึกษากับเพื่อนและอาจารย์เพื่อได้รับข้อมูลที่ถูกต้องก่อน จึงมีการสร้างความเข้าใจมากยิ่งขึ้นจากข้อเสนอแนะของเพื่อนและอาจารย์ มีการลองผิดลองถูกจากการทำแผนการศึกษาเฉพาะบุคคลหลายๆครั้งจนชำนาญในที่สุด ทำให้นักศึกษามีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนดีขึ้น อาจจะทำให้ได้โดยส่งเสริมให้นักศึกษาได้ช่วยเหลือกัน ได้ฝึกการทำงานแบบเป็นทีม และเปิดโอกาสให้มีการสอนงานกันระหว่างกลุ่มเพื่อน

3. การศึกษาความพึงพอใจการวิจัยกระบวนการพัฒนาทักษะการจัดการเรียนรู้ในห้องเรียนแบบเรียนรวมเด็กพิเศษและเด็กปกติ พบว่านักศึกษามีความพึงพอใจของนักศึกษา ที่มีต่อการพัฒนาทักษะการจัดการศึกษาแบบเรียนรวมเด็กพิเศษและเด็กปกติ พบว่าทุกข้อมีความเห็นในระดับมาก ข้อที่นักศึกษามีความคิดเห็นในระดับมาก 3 ข้อแรกคือเนื้อหาสาระและกิจกรรมที่ดำเนินการแต่ละครั้งมีความเหมาะสมกับระยะเวลา (4.14) รองลงมานักศึกษามีทัศนคติเชิงบวกกับเด็กพิเศษมากขึ้น

หลังจากที่เรียนรู้รายวิชาการศึกษาแบบเรียนรวม (4.13) และนักศึกษาสามารถนำนโยบายการศึกษาแบบเรียนรวมไปปฏิบัติได้จริง เมื่อจบการศึกษา (4.10) ส่วนข้อที่นักศึกษามีความเห็นต่ำที่สุดคืออาจารย์มีองค์ความรู้อธิบายได้ตรงประเด็น แนะนำช่วยเหลือข้อสงสัยได้ (3.64) ดังนั้นการพัฒนาทักษะการจัดการศึกษาแบบเรียนรวมเด็กพิเศษและเด็กปกติ อาจจะต้องจัดการเรียนการสอนโดยเน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ ตามที่ระบุไว้ในพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ (กฤษฎา คิดดี. 2547) เช่น การสอนแบบใช้ปัญหาเป็นหลัก (Problem Base Learning : PBL) การสอนแบบนิรนัย (Constructivism) การสอนเพื่อให้ผู้เรียนเกิดความคิดรวบยอด (Concept Attainment) การสอนแบบร่วมมือประสานใจ (Co-Operative Learning) การสอนให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้จากกระบวนการอย่างมีวิจารณญาณ (Critical Thinking) เป็นต้น (เอียน สมิต และอนง วิเศษสุวรรณ. 2550) ตลอดจนการส่งเสริมให้มีการสอนแบบเป็นทีมเพื่อให้นักศึกษาได้รับประสบการณ์ที่หลากหลายและไม่น่าเบื่อ (ศรีวิไล พลมณี. 2542) และเพื่อให้นักศึกษาได้นำความรู้ไปใช้ในห้องเรียนรวมในอนาคต

จากการวิจัยครั้งนี้แสดงให้เห็นว่ากระบวนการพัฒนาทักษะการจัดการเรียนรู้ในห้องเรียนแบบเรียนรวมเด็กพิเศษและเด็กปกติ โดยใช้แบบทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียน การใช้แบบฝึกการเขียนแผนการศึกษาเฉพาะ

บุคคลถ้าผู้เรียนได้รับการฝึกฝนอย่างสม่ำเสมอสามารถเกิดทักษะการจัดการเรียนรู้ในห้องเรียนแบบเรียนรวมเด็กพิเศษและเด็กปกติได้อย่างแท้จริงแม้ผู้เรียนนั้นจะไม่เคยมีทักษะในเรื่องนั้นๆมาก่อน นอกจากนี้ยังสามารถแก้ปัญหาต่างๆที่เกิดขึ้น มีทักษะการจัดการเรียนรู้และผลการสัมฤทธิ์ทางการเรียนได้ดีขึ้นด้วย นอกจากนี้การใช้แบบสัมภาษณ์ยังทำให้ทราบผลเกี่ยวกับความพึงพอใจในกระบวนการทำวิจัยในครั้งนี้เพื่อผลในการพัฒนาในการทำวิจัยครั้งถัดไป

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะในการนำไปใช้

1. ในการวิจัยครั้งนี้ ได้มีการพัฒนาและปรับปรุงวิธีการในการพัฒนาทักษะการจัดการเรียนรู้ในห้องเรียนแบบเรียนรวมเด็กพิเศษและเด็กปกติ ผลการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยเน้นความรู้ความเข้าใจของเด็กพิเศษ ทำให้นักศึกษามีความเข้าใจ ด้วยวิธีการและสื่อการจัดการเรียนรู้ที่หลากหลาย ซึ่งจะช่วยให้การพัฒนาทักษะการตั้งโจทย์วิจัยในชั้นต่อไปเกิดประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

2. การฝึกทักษะทักษะการตั้งโจทย์วิจัยครั้งนี้ ใช้วิธีการหลัก ๆ 3 วิธี คือ การให้ความรู้ การฝึกทักษะโดยใช้เครื่องมือในการวิจัย ในการนำใช้นั้น สามารถส่งเสริมให้ผู้เรียนเป็นครูที่เข้าใจเด็กพิเศษเมื่อมาเรียนรวมกับเด็กปกติได้

3. ในการฝึกฝนมีกิจกรรมกลุ่มเพื่อให้เพื่อนในกลุ่มสามารถเสนอแนะความคิดเห็นและร่วมกันทำงาน จากนั้นมีกิจกรรมเดี่ยวเพื่อให้นักศึกษาเห็นข้อบกพร่องของตนเอง

4. เรื่องที่จะนำมาเป็นกรณีศึกษามีความหลากหลายนักศึกษามีความรู้และสามารถปรับใช้กับความบกพร่องประเภทอื่นๆได้

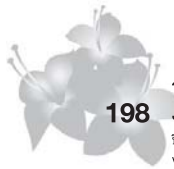
5. ในการฝึกฝนแต่ละครั้งจะมีการสะท้อนกลับทันที เพื่อให้นักศึกษาได้ทราบคะแนนและความบกพร่องของตนเองเพื่อดำเนินการแก้ไขในครั้งถัดไป

ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรมีการฝึกกระบวนการพัฒนาทักษะการจัดการเรียนรู้ในห้องเรียนแบบเรียนรวมเด็กพิเศษและเด็กปกติ ในรูปแบบอื่นนอกเหนือจากการใช้แบบฝึก

2. ควรมีการศึกษาเปรียบเทียบกระบวนการพัฒนาทักษะการจัดการเรียนรู้ในห้องเรียนแบบเรียนรวมเด็กพิเศษและเด็กปกติ ระหว่าง(

3. ควรเพิ่มระยะเวลาและจำนวนในการทำวิจัยให้ครบหัวข้อเด็กที่มีความบกพร่องทั้ง 9 ประเภท เพื่อให้

นักศึกษาสามารถเข้าใจกระบวนการจัดการเรียนรู้ในห้องเรียนแบบเรียนรวมได้

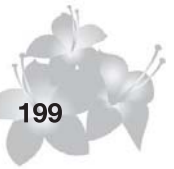
4. ควรมีการศึกษาต่อยอดเพื่อให้ครบกระบวนการวิจัย กล่าวคือ สามารถไปสังเกตกรณีศึกษาและออกแบบโจทย์การทำแผนการศึกษาเฉพาะบุคคลได้

5. ควรมีการทดลองทำสื่ออุปกรณ์การเรียนการสอนเพิ่มเติม เพื่อทำการทดลองใช้ได้จริงในห้องเรียนรวม

6. กระบวนการจัดการเรียนรู้ในห้องเรียนแบบเรียนร่วมนำไปใช้ในสถานการณ์จริง

รายการอ้างอิง

- กฤติยา สิทธิกันต์. (2547). **การพัฒนาครูด้านการวิจัยในชั้นเรียนโรงเรียนบ้านดงสว่าง อำเภอเมือง จังหวัดนครพนม.** การศึกษาค้นคว้าอิสระ กศ.ม. (การบริหารการศึกษา). มหาสารคาม : มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- กฤษฎา ม่วงพิทักษ์. (2552). **การลดพฤติกรรมไม่อยู่ในชั้นเรียนของเด็กออทิสติกโดยใช้การชี้แนะด้วยภาพสัญลักษณ์กับการเสริมแรงด้วยเบี้ยอรรถกร.** สารนิพนธ์ปริญญา ศษ.ม. (จิตวิทยาการศึกษาพิเศษ). กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒประสานมิตร.
- กฤษฎา คิตติ. 2547. **การพัฒนารูปแบบการประเมินการจัดการเรียนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ.** วิทยานิพนธ์ ค.ด. กรุงเทพฯ : คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
- กองทุนรัฐวัฒนต้นมณีเพื่อสิทธิคนออทิสติก. (2548). **การเคลื่อนไหวผลักดันรัฐ/สังคมทั้งในส่วนกลางและในพื้นที่.** (ออนไลน์). แหล่งที่มา : <http://autisticthailand.net/worldmedic/authaiactivities9.htm>
- เกรียงไกร คล้ายกล้า. (2551). **อิทธิพลของการสอนและการเอื้ออำนวยที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาสถิติประยุกต์ทางพฤติกรรมศาสตร์.** วิทยานิพนธ์ ค.ม. (สถิติการศึกษา). กรุงเทพฯ : คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ดารณี อุทัยรัตนกิจ และคณะ. (2545). **การจัดการเรียนรวมสำหรับเด็กออทิสติก.** เอกสารประกอบการประชุมปฏิบัติการ เรื่อง ครู หมอ พ่อแม่ : มติการพัฒนาศักยภาพของบุคคลออทิสติก. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- _____. (2546). **รายงานวิจัยเรื่อง การจัดการเรียนรวมในโรงเรียนและการพัฒนาครูเพื่อการเรียนรู้สูงสุดของนักเรียน.** กรุงเทพฯ : สำนักงานคณะกรรมการการวิจัยแห่งชาติ
- ทิพวรรณ กมลพัฒนานันท์. (2543). **การศึกษาปัจจัยความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษามหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.** วิทยานิพนธ์ สส.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์
- บุญชม ศรีสะอาด. (2545). **การวิจัยเบื้องต้น.** พิมพ์ครั้งที่ 7. กรุงเทพฯ : สุวีริยาสาส์น.
- เบญจา ชลธารนนท์. (2545). **ความรู้พื้นฐานเกี่ยวกับการศึกษาแบบเรียนรวม.** กรุงเทพฯ : สำนักพัฒนาการฝึกครูสำนักงานสภาพัฒนราชภัฏ กระทรวงศึกษาธิการ
- ยาใจ พงษ์บริบูรณ์. (2537). **“การวิจัยเชิงปฏิบัติการ,” วารสารศึกษาศาสตร์มหาวิทยาลัย ขอนแก่น.** 17(มิถุนายน-กันยายน) : 11-15.
- เยาวลักษณ์ นานา. (2554). **การเตรียมแผนการจัดการศึกษาเฉพาะบุคคลสำหรับเด็กที่มีความบกพร่องทางร่างกาย** **โรงเรียนบ้านขุนแม่ราม อ.กัลยาณิวัฒนา จ.เชียงใหม่.** การศึกษาค้นคว้าอิสระ ศษ.ม. (การศึกษาพิเศษ). เชียงใหม่ : มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- ระริน สุรวุฒนานนท์. (2542). **การจัดการศึกษาสำหรับเด็กออทิสติกก่อนประถมศึกษา : กรณีศึกษาในเขต** **กรุงเทพมหานคร.** ปริญญาโท สส.ม. (บริหารการศึกษา). กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- ศรีวิไล พลมณี. (2542). **รายงานการวิจัย เรื่อง การสอนเป็นคณะ (Team Teaching).** เชียงใหม่ : ภาควิชามัธยมศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- สมนึก ภัททิยธณี. (2537). **การประเมินผลการสร้างแบบทดสอบ.** พิมพ์ครั้งที่ 4. กทม. : ประสานการพิมพ์.
- สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ. (2545). **รายงานวิจัยการทดลองนำร่อง : การศึกษาผลการดำเนินงานพัฒนา** **โรงเรียนร่วมสู่มาตรฐานการศึกษาพิเศษ.** กรุงเทพฯ : กระทรวงศึกษาธิการ.
- สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ. (2545). **พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 และที่แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2545.** (ออนไลน์). แหล่งที่มา <https://www.mwit.ac.th/~person/01Statutes/NationalEducation.pdf>.

- สำนักวิจัยและพัฒนาการศึกษา. (2558). การเรียนการสอนโดยผู้เรียนใช้การวิจัยเป็นส่วนหนึ่งของกระบวนการเรียนรู้. สุนิศา เจือหนองแขง. (2554). การใช้กิจกรรมกระตุ้นระบบการรับรู้ความรู้สึกและการเคลื่อนไหวเพื่อลดการเล่นนิ้วมือใน **เด็กออทิสติก**. วิทยานิพนธ์. (การศึกษาพิเศษ). เชียงใหม่ : มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- สุนีย์ เหมะประสิทธิ์. (2539). “การวิจัยเชิงปฏิบัติการ,”วารสารศึกษาศาสตร์. 2(กันยายน) : 134–144.
- องอาจ นัยพัฒน์. (2548). วิธีวิทยาการวิจัยเชิงปริมาณและเชิงคุณภาพทางพฤติกรรมศาสตร์ และสังคมศาสตร์. กรุงเทพฯ : สามลดา.
- อรรถนพ จินะวัฒน์. (2550). แนวการศึกษาชุดวิชาการเทียบ วิธีวิจัยขั้นสูง. พิมพ์ครั้งที่ 2. นนทบุรี : มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช.
- อุบล เล่นวารี. (2542). การบริหารและการจัดการศึกษาพิเศษเรียนร่วม. กรุงเทพฯ : ไร่ไทยเพรส.
- อุษารัตน์ ตั้งควิเชกุล. (2550). การศึกษาความสามารถในการอ่านคำของเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ **ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โดยเกมการศึกษา**. สารนิพนธ์ปริญญา ศษ.ม. (จิตวิทยาการศึกษาพิเศษ). กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒประสานมิตร.
- เอียน สมิต และอนงค์ วิเศษสุวรรณ. (2550). “การจัดการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ (Facilitating Study–Centered Learning),” วารสารศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา. 18(2) : 1–10.
- Baker, E.T., Wang, M.C., & Walberg, M.J. (1994). “The Effect of Inclusion on Learning,” **Education Leadership**. 52(4) : 33–35.
- Stainback,S., & Stainback, W. (1992). **Curriculum Consideration in Inclusive Classroom : Facilitating learning for all student**. Baltimore : paul H.brooks.
- Strain, P.S., Woier, M., & Izeman, S. (1998). “Considerations for Administrator in the Decision of Service option for Young Children with Autism and their Family,” **Young Exceptional Children**. 1(2) : 8–16.

